

Debreceni Ítéltábla

Gf.III.30.104/2024/5.

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Benczö Ügyvédi Iroda (cím, ügyintéző: dr. Benczö Ákos ügyvéd) által képviselt Felperes (cégjegyzékszám, cím) felperesnek – a dr. Dankos Emőke ügygondnok (cím) által képviselt Alperes1 „kényszertörlesztés alatt” (cégjegyzékszám, cím) I. r., a dr. Vizer Tamás ügyvéd (cím) által képviselt Alperes2 (cégjegyzékszám, cím) II. r., a Alperes3 (Céjgyezékszám, cím) III. r. és a Alperes4 (cégjegyzékszám, cím) IV. r. alperesek ellen társasági szerződésmódosítás érvénytelenségének a megállapítása iránti perében a Debreceni Törvényszék 2024. január 30. napján kelt 1.G.40.115/2023/52. számú ítélete ellen a II. – IV. r. alperesek 56. sorszámu fellebbezése alapján, az alulírott napon megtartott tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Egyetemlegesen kötelezi a II., III. és IV. r. alpereseket, hogy 15 napon belül fizessenek meg a felperesnek 2 222 500 (kétfmllió-kétszázhuszonkétezer-ötszáz) Ft másodfokú perköltséget és az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 60. napig fizessenek meg a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételet számlája javára 2 500 000 (kettőmllió-ötszázezer) Ft le nem rótt fellebbezési illetéket. Az illeték megfizetése során az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát közleményként fel kell tüntetni.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

[1] A 2005-ben alakult felperesi társaságnak két tagja volt: Tag1, aki a szavazatok 66%-át és a 2023. február 15-én bekövetkezett haláláig Tag2, aki a szavazatok 34%-át biztosító üzletrésszel rendelkezett. 2017. december 1-től 2019. december 12-ig Tag2 a felperes önálló képviseleti joggal rendelkező ügyvezetője is volt.

A felperes a 2019. szeptember 16-án kelt, Tag2 által aláírt alapító okirattal egyszemélyes társaságként, 3 000 000 Ft törzstőkével megalapította az I. r. alperest.

A (cégjegyzékbe 2019. szeptember 17-én bejegyzett) I. r. alperes a 2019. szeptember 16-án kelt alapító okirattal, 3 000 000 Ft törzstőkével létrehozta a II. r. alperest.

A (cégjegyzékbe 2019. szeptember 20-án bejegyzett) II. r. alperes létesítette a 2019. szeptember 20-án kelt alapító okirattal, 3 000 000 Ft törzstőkével a III. r. alperest.

A (cégjegyzékbe 2019. szeptember 23-án bejegyzett) III. r. alperes a 2019. szeptember 25-én kelt alapító okirattal, 3 000 000 Ft törzstőkével megalakította a céjgyezékbe 2019. szeptember 26-án bejegyzett IV. r. alperest. Mind a négy társaságnak Tag2 volt az első, egyedüli bejegyzett ügyvezetője.

Néhai Tag2 2019. szeptember 23-án alapítói döntést hozott az I. r. alperesi társaság jegyzett tőkéjének 3 000 000 Ft-ról 6 000 000 Ft-ra történő felemeléséről új törzsbetét létrehozásával akként, hogy annak teljesítésére a II. r. alperest jogosította fel oly módon, hogy a II. r. alperes

az I. r. alperes tulajdonába adta a III. r. alperesi társaságban meglévő 3 000 000 Ft névértékű üzletrészt nem pénzbeli hozzájárulásként.

A cégbíróság 2019. október 7-én, 2019. szeptember 23-ai hatállyal bejegyezte a tőkeemelést és az annak eredményeként bekövetkezett tagváltást az I. r. alperes cégjegyzékébe.

Az I. r. alperes a 2019. október 7-én megtartott taggyűlésén az 1/10/2019. (10.07.) TGY. számú határozattal elrendelte a társaság jegyzett tőkéjének 577 000 000 Ft-ra történő felemelését, a 2/10/2019. (10.07.) TGY. számú határozattal pedig akként rendelkezett, hogy a tőkeemelést a felperesnek kell teljesítenie a határozattal egyidejűleg készült apportlistában felsorolt eszközök nem pénzbeli hozzájárulásként az I. r. alperes részére történő tulajdonba adásával.

Az I. r. alperes a taggyűlési határozatok alapján módosította a társasági szerződését a jegyzett tőke vonatkozásában akként, hogy a felperes törzsbetétéjének összege 574 000 000 Ft, melyből 3 000 000 Ft pénzbeli, 571 000 000 Ft nem pénzbeli hozzájárulás, a II. r. alperes törzsbetétéjének összege 3 000 000 Ft. A felperes szavazatainak száma 57 400, II. r. alperesé pedig 300. A módosított társasági szerződést a felperes és a II. r. alperes képviselőiben is néhai Tag2 írta alá.

2019. október 7-ei dátumú okirat szerint a felperes a társaság vagyonából 571 000 000 Ft értékű vagyonelemeket nem pénzbeli hozzájárulásként az I. r. alperes tulajdonába adott, az I. r. alperes pedig kijelentette, hogy a felperes a nem pénzbeli vagyoni hozzájárulását teljes egészében a rendelkezésére bocsátotta. Az okiratot a felperes és az I. r. alperes képviselőjeként is Tag2 írta alá.

Az apportlistában az alábbi vagyontárgyak szerepelnek:

1. Az Község1 külterület hrsz1 helyrajzi szám alatti 12018/86828-ad tulajdoni hányada 95 460 000 Ft értéken,
2. az Község1 külterület hrsz2 helyrajzi számú ingatlan 5 000 000 Ft értéken,
3. az Község1 külterület hrsz3 helyrajzi számú ingatlan 20 000 000 Ft értéken,
4. a felperes által 2019. szeptember 30-án kibocsátott 50 000 000 Ft megfizetésére szóló feltétlen meghagyást tartalmazó tartozáselismerő nyilatkozattal ellátott elfogadott idegen váltó, melynek esedékessége 2019. október 9., a fizetésre kötelezett a Kft.1 50 000 000 Ft értéken,
5. a felperes által 2019. szeptember 30-án kibocsátott 70 000 000 Ft megfizetésére szóló feltétlen meghagyást tartalmazó tartozáselismerő nyilatkozattal ellátott elfogadott idegen váltó, melynek esedékessége 2019. október 9., a fizetésre kötelezett a Kft.1 70 000 000 Ft értéken,
6. 91 54 7 242 256-6 pályaszámú villamos mozdony 172 240 000 Ft értéken,
7. 92 54 2 742 249-6 pályaszámú dízel mozdony 66 000 000 Ft értéken,
8. 92 54 2 742 165-4 pályaszámú dízel mozdony 88 200 000 Ft értéken,
9. ...típusú digitális fénymásoló 10 000 Ft értéken,
10. szünetmentes tápegység 10 000 Ft értéken,
11. iratmegsemmisítő 5 000 Ft értéken,
12. projektor 10 000 Ft értéken,
13. hűtőgép 10 000 Ft értéken,
14. ...típusú tintasugaras nyomtató 42 290 Ft értéken,
15. 6 db ..típusú szék léces támlával 92 100 Ft értéken,

16. számítógép konfiguráció LG monitorral 21 143 Ft értéken,
17. 2 db görgős konténer 42 000 Ft értéken,
18. 4 db L alakú asztal 120 000 Ft értéken,
19. 4 db forgószék 91 340 Ft értéken,
20. 14 db ... 2017 telefon 66 000 Ft értéken,
21. iratszekrény nagy 11 000 Ft értéken,
22. iratszekrény nagy 11 000 Ft értéken,
23. iratszekrény nagy 11 000 Ft értéken,
24. ülögarnitúra 120 465 Ft értéken,
25. nappali asztal 12 965 Ft értéken,
26. ... S8 35 010 Ft értéken,
27. garázskapu automatika 111 080 Ft értéken,
28. ... készülék 2 757 607 Ft értéken,
29. 2 db görgős konténer 10 000 Ft értéken,
30. 4 db ... felni 240 000 Ft értéken,
31. 4 db ... téli gumi 260 000 Ft értéken, összesen 571 000 000 Ft.

Az apportlista 1-3. tételszámai alatti ingatlanok vonatkozásában a ... Kormányhivatal ... Járási Hivatala az apportálásra vonatkozó nyilatkozatok alapján törölte a felperes tulajdonjogát és az I. r. alperes tulajdonjogát bejegyezte a számú határozattal az ingatlan-nyilvántartásba.

Mindhárom ingatlan vonatkozásában 2019. október 10-én a II. r. alperes terjesztett elő tulajdonjogbejegyzési kérelmet, amely alapján az ingatlanügyi hatóság a tulajdonjogát a ... számú határozattal apport jogcímén bejegyezte az ingatlan-nyilvántartásba, egyidejűleg az I. r. alperes tulajdonjogát törölte. Ugyanezen a napon II. r. alperes terjesztett elő az ingatlanokra tulajdonjog bejegyzés iránti kérelmet, amely alapján a tulajdonjogát apport jogcímén a ... számú határozattal bejegyezték, majd 2019. október 14-én a IV. r. alperes terjesztett elő tulajdonjog bejegyzési kérelmet, amely alapján a tulajdonjogát apport jogcímén a ... számú határozattal bejegyezték.

Ilyen előzmények után a IV. r. alperes tulajdonjogának bejegyzését követően Tag1, a felperes másik ügyvezető-tagja feljelentést tett ismeretlen tettes ellen. Az alapján a ... Rendőr-főkapitányság Bünyügyi Igazgatóság Gazdasági Osztályán ... számon Tag2 ellen különösen nagy értékre elkövetett sikkasztás alapos gyanúja miatt büntetőeljárást indított, amely a ... Törvényszéken szám alatt folyamatban van. A nyomozóhatóság a ...-én kelt ... számú határozatával a felperes mint sértett polgári jogi igényének biztosítása érdekében a büntetőeljárásról szóló 2017. évi LC. törvény (Be.) 327. § (5) bekezdése alapján elrendelte a három ingatlan zár alá vételét.

A község1 hrsz3 helyrajzi számú ingatlanból a Magyar Állam 203 m²-t kisajátított, azzal összefüggésben az ingatlant megosztották hrsz3/A. és hrsz3/B. helyrajzi számú ingatlanra. A hrsz3/A. helyrajzi számú 7021 m² területű ingatlanra a számú határozattal függő hatállyal jegyezték be a IV. r. alperes tulajdonjogát, míg a hrsz3/B helyrajzi számú ingatlanra a Magyar Államét.

A Debreceni Törvényszék Cégbíróságán az I. r. alperes jegyzett tőkeemeléssel kapcsolatos változásbejegyzési kérelmével összefüggésben a Cgt.09-19-000624 számon törvényességi felügyeleti eljárás indult. A cégbíróság a Cg..... számú végzésével a jegyzett tőkeemeléssel

kapcsolatos változásbejegyzési kérelem elbírálását a törvényességi felügyeleti eljárás jogerős befejezéséig felfüggesztette.

[2] A felperes a 2023. június 29-én előterjesztett keresetében annak a megállapítását kérte, hogy az I. r. alperes jegyzett tőkéje megemelését tartalmazó, 2019. október 7-én kelt társasági szerződésmódosítás érvénytelen. Kérte az község1 hrsz1. helyrajzi számú ingatlan 12018/86828-ad hányadára, az község1 hrsz2. és hrsz3/A. helyrajzi számú ingatlanokra az I. r. alperes tulajdonjoga törlését és az eredeti állapot visszaállítása körében a tulajdonjoga visszajegyzését. Kérte továbbá az I. r. alperes érvénytelen bejegyzése miatt ugyanezen ingatlanok vonatkozásában a II. r. alperes, a IV. r. alperes tulajdonjogának a törlését. Kérte az ingatlanügyi hatóság megkeresését tulajdonjogának eredeti állapot helyreállítása címén történő visszajegyzése iránt.

A keresetet a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 3:15. § (1) bekezdésére, 3:5. § e) pontjára, 6:96. §-ára, 5:183. § (1) és (2) bekezdésére, valamint az ingatlan-nyilvántartásról szóló 1997. évi CXLI. törvény (Inytv.) 62. § (1) bekezdés aa) pontjára alapította.

Előadta, hogy a bejegyzésre még nem került sor, a Debreceni Törvényszék Cégbírósága még nem bírálta el az I. r. alperes jegyzett tőke módosítás bejegyzése iránti kérelmét, az eljárást más eljárások miatt felfüggesztette. Erre figyelemmel a társasági szerződésmódosítás érvénytelenségének megállapítására a szerződések érvénytelenségére vonatkozó szabályoknak megfelelően van helye. Azzal, hogy az alperesek volt ügyvezetője a céghálón keresztül az apportlistában szereplő vagyonelemeket további társaságok rendelkezésére bocsátotta nem vagyoni hozzájárulásként, azt a célt kívánt elérni, hogy a jegyzett tőke változásának a cégnyilvántartásban történő bejegyzése esetén a vagyontárgyak visszakövetelésének joga elenyésszen. Ez nyilvánvalóan nem egyeztethető össze az üzleti tisztességre vonatkozó általános magatartási szabályokkal. A társasági szerződésmódosítás nyilvánvalóan jóerkölcsbe ütközik. Az ingatlanok vonatkozásában az érvénytelenség jogkövetkezményeként a Ptk. 5:183. §-a és az Inytv. 62. § (1) bekezdés aa) pontja alapján az alperesek tulajdonjogának törlését és az eredeti állapot helyreállításaként tulajdonjogának a visszajegyzését kérte, mivel az alperesekkel szemben az érvénytelenség megállapítása iránti per egyben törlési per is. Az I. r. alperes létesítő okirat módosítása érvénytelenségének a következménye, hogy I. r. alperesnek azon alapuló, az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzett tulajdonjogát törölni kell. A kereset a közvetlen jogszerző I. r. alperessel, illetve a további jogszerző II. r. – IV. r. alperesekkel szemben is a Ptk. 5:184. §-a értelmében törlési keresetnek minősül, a II. r. – IV. r. alperesek tulajdonjoga bejegyzése törlésének alapja az I. r. alperes bejegyzésének érvénytelensége, a IV. r. alperes tulajdonjoga törlésének esetén a korábbi jogszerzők közötti szerződések érvénytelenségét nem kell vizsgálni a 3/2010. (XII. 6.) PK vélemény 4. pontja értelmében.

[3] Az I. r. alperes ügygondoka az ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint a felperes nem követelheti vissza tőle az apportált vagyontárgyakat, mivel a jognyilatkozat az I. r. alperesi társasággal mint harmadik személlyel szemben a Ptk. 3:31. §-a értelmében érvényes és hatályos. A gazdasági társaságon belüli viszonyok átlátása harmadik személyeknek nem feladata. A felperes az igényeit csak a vezető tisztségviselővel szemben érvényesíthetné, az alperesekkel szemben nem. A felperes által állított érvénytelenségi okot, a jóerkölcsbe ütközést a csatolt iratok nem támasztják alá, az elhunyt alperesi vezető tisztségviselő személyes nyilatkozatának hiánya miatt pedig a tényállás nem tisztázható.

A II.-IV. r. alperesek közösen előterjesztett ellenkérelmükben a kereset elutasítását kérték, és a felperes perkoltségükben marasztalását.

Védekezésük szerint a társaságiszerződés-módosítás nem ütközik jóerkölcsbe. A felperes a Ptk. 8:2. § (1) – (4) bekezdései alapján közvetlenül és közvetve 100%-os befolyással rendelkezik az alperesek felett, ezért a keresetlevélben részletezett események neki semmilyen hátrányt nem okoztak. A felperes cégjogi, illetve az azokhoz kapcsolódó tulajdonátruházásokról hozott döntések a Ptk. 3:112. § (2) bekezdésének utolsó mondata és a Ptk. 3:109. § (2) bekezdés helyes értelme alapján az ügyvezető, nem a taggyűlés hatáskörébe tartoztak (azokat a taggyűlés nem vonhatta el).

A törlési kereset elutasítását elsődlegesen azért kérték, mert annak az indítására biztosított jogvesztő határidő velük szemben már eltelt.

Kifejtették, hogy a tulajdonjoguk törlése iránti kereset azért sem lehet alapos, mivel az érvénytelenséget egyik alperessel szemben sem lehet megállapítani. Ezen kívül valamennyi alperes jóhiszeműen és ellenérték fejében, az ingatlan-nyilvántartásban bízva jutott az ingatlanok tulajdonjogához.

Vitatták, hogy a felperesnek nem volt váltóból eredő követelése.

Vitatták, hogy néhai Tag2 az ügyvezetői minőségével visszaélve, a saját érdekeinek megfelelő vagyonmozgásokat idézett elő, mivel ezekre a döntésekre a felperes üzleti és gazdasági céljainak az elérése érdekében szükség volt. Vitatták, hogy az apportálással azt kívánta elérni, hogy a jegyzett tőkeváltozás cégbíróságon történő bejegyzésével a vagyontárgyak visszakövetelésének a jogát elenyésztesse, továbbá, hogy – a perben kifogásolt – cégstruktúra felépítése annak érdekében történt, hogy más személy tulajdonjogát az alperesek volt ügyvezetője elvonja. Alaptalannak tartották, hogy az apport szolgáltatása nem történt meg, mivel az alperesek mindegyike birtokátruházással megszerezte az apportált eszközök birtokát, az ingóságokat a felperes albirtokosként tartja birtokában. Vitatták, hogy az I. r. alperes további üzletrészének tulajdonjogát nem szerezte meg, mivel a cégnyilvántartásba történő bejegyzés nem konstitutív, hanem deklaratív hatályú.

Vitatták, hogy a II. r. – IV. r. alperesek tulajdonjoga törlésének a jogalapja fennáll. Állították, hogy valamennyi társaság, így a felperes is az apport értékével azonos társasági részesedéshez jutott, így egyik társaság sem szenvedett el vagyoni hátrányt, a felperesnek a Ptk. 8:2. § (1) – (4) bekezdéseiben foglaltak szerint közvetlenül és közvetve 100%-os befolyása van a társaságok felett. Hivatkoztak arra, hogy a felperes másik ügyvezetője, Tag1 az ebben a perben kifogásolt cselekmények idején szintén a taggyűlés felhatalmazása és a másik önálló képviseleti joggal rendelkező ügyvezető – Tag2 – tájékoztatása nélkül, önállóan döntött cégalapításokról, több százmillió Ft értékű ingatlanvásárlásról, a felperes pénzeszközeit átirányította a saját érdekeltiségébe tartozó társaságokba, amivel a felperesnek és a felperes másik tagjának, néhai Tag2-nek is kárt okozott. Csatolták az erre vonatkozó, ...-én kelt feljelentést, illetve a ... Megyei Rendőr-főkapitányság Bűnügyi Igazgatóság Gazdaságvédelmi Osztályának számú határozatát a nyomozás elrendeléséről. Előadták, hogy ilyen erkölcsi környezetben kell vizsgálni a kifogásolt gazdasági eseményeket.

[4] Az elsőfokú bíróság a fellebbezett ítéletével megállapította az I. r. alperes 2019. október 7-én kelt társasági szerződés módosításának az érvénytelenségét.

Elrendelte az ingatlan-nyilvántartásban az Község1 külterület hrsz1 helyrajzi szám alatt felvett, 8,6828 ha kiterjedésű „kivett ipartelep” megnevezésű ingatlan 12018/86828 tulajdoni hányada, az Község1 külterület hrsz2 helyrajzi szám alatt felvett „kivett iparvasút” megnevezésű 1167 m2 alapterületű ingatlan 1/1 tulajdoni hányada, valamint az Község belterület hrsz3 helyrajzi számú ingatlanból a ... Vármegyei Kormányhivatal ... számú

határozatával a község1 hrsz1 helyrajzi számú ingatlan megosztásával kialakított Község belterület hrsz3/A helyrajzi számú 7021 m² területű „kivett iparvasút” megnevezésű ingatlan 1/1 tulajdoni hányada vonatkozásában – a ... Megyei Rendőr-főkapitányság ... számú megkeresése alapján a ... számú határozattal bejegyzett, valamint a ... Járásbíróság ... számú megkeresése alapján a számú határozattal bejegyzett zár alá vétel kimenetelétől függő hatállyal – a IV. r. alperes javára a ... számú határozattal bejegyzett tulajdonjog törlését; a III. r. alperes javára a ... szám alatt bejegyzett tulajdonjog törlését; a ... számú határozattal a II. r. alperes javára II/5. szám alatt bejegyzett tulajdonjog törlését; a ... számú határozattal I. r. alperes javára bejegyzett tulajdonjog törlését és a felperes tulajdonjogának visszajegyzését. Megkereste a ... Vármegyei Kormányhivatal ... Járási Hivatalát, hogy az ítélete rendelkezéseinek az ingatlan-nyilvántartáson történő átvezetésére. Egyetemlegesen kötelezte az alpereseket, hogy 15 napon belül fizessenek meg felperesnek 6 145 000 Ft perköltséget. Az I. r. alperes ügygondnokának a díját 200 000 Ft-ban állapította meg és rendelkezett annak a kiutalásáról.

[5] Az ítélete indokolásában a kereseti előadással egyezően megállapított tényállás mellett tényként állapította meg azt is, hogy a község1 hrsz3 helyrajzi számú ingatlanból a Magyar Állam 203 m²-t kisajátított, azzal összefüggésben az ingatlant megosztották hrsz3/A és hrsz3/B helyrajzi számú ingatlanra. A hrsz3/A. helyrajzi számú 7021 m² területű ingatlanra a számú határozattal függő hatállyal bejegyezték a IV. r. alperes tulajdonját, míg a hrsz3/B. helyrajzi számú ingatlanra a Magyar Államét.

[6] Az elsőfokú bíróság a keresetet megalapozottnak találta.

Leszögezte, hogy a társasági szerződésmódosítás alapján az I. r. alperes jegyzett tőke felemelését a cégnyilvántartásba még nem jegyezték be, a cégbíróság felfüggesztette a változásbejegyzési eljárást, ezért a Ptk. 3:15. § (1) és (3) bekezdései alapján a szerződések érvénytelenségére vonatkozó szabályok alkalmazhatók.

Kifejtette, hogy a jóerkölcs fogalmát jogszabály nem határozza meg, csak egy keretszabályt tartalmaz, annak a tényleges tartalmát és vizsgálatának a szempontjait is az (egyebek között az EBH2003.956. és a BH2000.260.számú döntésekben megjelenő) bírói gyakorlat alakította ki az általa részletesen ismertettek szerint.

Kiemelte, hogy gazdálkodó szervezetek esetében a tisztességesen gondolkodó üzletemberek értékrendje az a zsinórmérce, amely irányadó a jóerkölcs fogalmának a meghatározásakor (BH2015.127.). A II. r. – IV. r. alperesek ezért megalapozatlanul hivatkoztak arra, hogy a felperes másik tagjának, Tag1-nek a cselekményeit is szükséges vizsgálni, és ahhoz az erkölcsi környezethez képest kell megítélni a perbeli szerződésmódosítás jóerkölcsbe ütközését.

Az elsőfokú bíróságnak – a Ptk. 3:112. § (2) bekezdés első mondata és a Ptk. 3:21. §-a értelmezésével levezetett – álláspontja szerint további társaság alapítása, illetve a társaság jelentős értékű vagyontárgyainak más társaságba történő apportálása a társaság alapvető üzleti kérdéseiben történő – a taggyűlés hatáskörébe tartozó – döntéshozatalnak, nem pedig a társaság irányításával, a mindennapi ügyek vitelével összefüggő kérdésnek – ügyvezetői hatáskörnek – minősül. Hangsúlyozta ugyanakkor, hogy a jelen per tárgya nem az, hogy a jogszabályoknak megfelelt-e a társasági szerződésmódosítás, hanem az, hogy az az üzleti életben irányadó erkölcsi normáknak megfelelt-e.

Ezért – abból kiindulva, hogy a társasági szerződésmódosítás érvénytelenségét a szerződésmódosítás időpontjára vonatkozóan kell vizsgálni, viszont következtetéseket lehet levonni a később megtett jognyilatkozatokból – a társasági szerződésmódosítást nem

önmagában vizsgálta, hanem figyelembe vette az egymást követő cégalapításokat és apportálásokat. Kiemelt jelentőséget tulajdonított annak, hogy néhai Tag2 kisebbségi tulajdonosa, viszont önálló képviseleti joggal rendelkező ügyvezetője volt a felperesnek. Az utóbbi tisztsége tette ugyanis lehetővé, hogy a többségi tulajdonos megkerülésével megalapítsa az I. r. alperest, ahol magát jelölte egyedüli ügyvezetőnek. Ez a tisztsége lehetővé tette a II. r. alperes, majd a III. r. és a IV. r. alperesek megalapítását, ahol hasonlóan járt el.

Abból, hogy a felperesben kisebbségi tulajdonos, de önálló képviseletre jogosult ügyvezetőként néhány napon belül négy céget alapított, amelyek néhány nap eltéréssel tovább apportálták a nekik juttatott ingatlanokat, az elsőfokú bíróság megállapította, hogy néhai Tag2 egy céghálót hozott létre, amelyen keresztül a felperes nagyértékű ingóságait és egyéb vagyoni elemeit elvonta. Ebből arra következtetett, hogy néhai Tag2 szándéka arra irányult, hogy a vagyontárgyakat a felperes tulajdonából elvonja, miközben tisztségével biztosította saját magának a rendelkezési jog gyakorlását, ami a tisztességesen gondolkodó üzletemberek értékrendjével ellentétes. A keresettel támadott társasági szerződésmódosítás ezért – amely a jognyilatkozatok láncolatának egyik eleme volt – a Ptk. 6:96. §-ába ütközőként semmis.

Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a Ptk. 6:88. § (1) bekezdése értelmében a semmis szerződés a megkötésének időpontjától érvénytelen, arra – a Ptk. 6:108. § (1) bekezdése szerint – jogot alapítani és a szerződés teljesítését követelni nem lehet.

A további jogkövetkezménye a Ptk. 6:112. §-a értelmében az eredeti állapot helyreállítása.

Mivel a felperes a keresetében az érvénytelenség jogkövetkezményének a levonását az ingatlanok tekintetében kérte, az elsőfokú bíróság ezt az igényét a Ptk. 183. §-a, 5:184. § (1) és (2) bekezdése és az Inytv. 62. § (1) bekezdés a) pontjának aa) alpontja alapján bírálta el.

A II. – IV. r. alperesek, mivel ugyanaz a személy volt a törvényes képviselőjük, nem minősülnek jóhiszemű és ellenérték fejében szerző félnek, azért a pert velük szemben addig lehet megindítani, amíg az érvénytelenség megállításának helye van, így alaptalanul hivatkoztak a törlési keresetindítással a Ptk. 5:187. §-a szerinti perindítási határidő elmulasztására. Az elsőfokú bíróság ezért megállapította, hogy az I. r. alperes jogszerzését megalapozó szerződés érvénytelensége miatt a tulajdonjogát tőle származtató II. r., III. r. és IV. r. alperesek bejegyzése is érvénytelenné vált, mivel a Ptk. 5:39. §-a értelmében átruházással a dolog tulajdonosától lehet a tulajdonjogot megszerezni a (2) – (4) bekezdésben meghatározott kivételekkel.

Ezzel indokolva az Inytv. 62. § (1) bekezdés aa) pontja szerinti igényt alaposnak ítélve az ingatlannyilvántartási eredeti állapot visszaállításáról rendelkezett.

Az elsőfokú bíróság mellőzte a II. – IV. r. alperes utólagos bizonyítási indítványa teljesítését, mivel a felperes az ügy eldöntése szempontjából lényeges tényállításait – a társasági szerződésmódosítást, az apportálást, a cégek alapítását, az ingatlanok tulajdonjogának átruházásait – okiratokkal bizonyította, ezeket a tényeket az alperesek nem vitatták, így T1 vádlotti vallomásának a beszerzése az ügy eldöntése szempontjából szükségtelen volt. Mellőzte a Tag1 felperesi taggal szemben kezdeményezett büntetőeljárással kapcsolatos megkeresést, illetve a Debreceni Törvényszék előtt indult váltóper iratainak a beszerzését, mivel a jelen per szempontjából a másik taggal szemben, más jognyilatkozatok miatt kezdeményezett büntetőeljárásnak, illetve a váltópernek nem volt jelentősége.

[7] A II. – IV. r. alperesek a fellebbezésükben a Pp. 369. § (3) bekezdés a – e) pontjai szerinti anyagi jogi és a Pp. 369. § (1) és (2) bekezdése szerinti eljárásjogi felülbírálati jogkör gyakorlását, az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a kereset elutasítását, a felperes perköltségben marasztalását kérték.

A fellebbezési kérelmüket – 18 pontban kifejtve – az alábbiakkal indokolták.

Az elsőfokú bíróság azzal, hogy az érdemi döntését az ítélet indokolása értelmében a Ptk. 3:21. §-ára és 5: 184. § (1) bekezdésére is alapította, megsértette a Pp. 2. § (2) és 342. § (1) bekezdését is. A felperes keresetlevele nem tartalmaz sem az elsőfokú ítélet indokolása [29], [35] és [37] bekezdésében rögzített tényállításokat, sem erre irányuló jogállításokat, vagy jogi érvelést, és a felperes az eljárás folyamán sem tett ilyen tartalmú nyilatkozatokat, a II. – IV. r. alperesek ezzel kapcsolatos tényállításait és jogi érvelést pedig nem is vitatta. Az elsőfokú bíróság ezért sem alapíthatta volna az ítéleti rendelkezéseit a [29], [35] és [37] bekezdésben rögzített megállapításaira, mivel ezzel túlterjeszkedett a felperes kereseti kérelmén.

Az eljárási jogszabálysértéstől függetlenül is jogszabálysértő az elsőfokú bíróságnak az a jogi következtetése, hogy „további társaság alapítása, illetve a társaság jelentős értékű vagyontárgyainak más társaságba történő apportálása a társaság alapvető üzleti kérdéseiben történő – a taggyűlés hatáskörébe tartozó – döntéshozatalnak, nem pedig a társaság irányításával, a mindennapi ügyek vitelével összefüggő kérdésnek – ügyvezetői hatáskörnek – minősül.” Téves az elsőfokú bíróságnak az ítélete indokolása [29] bekezdésében kifejtett jogértelmezése.

A törvényalkotó a Ptk. 3:159. - 3:209. §-aiban fogalmazza meg a korlátolt felelősségű társaságra vonatkozó konkrét szabályokat. Ezek a szabályok és a társasági szerződés rendelkezései határozzák meg, hogy mely döntések tartoznak korlátolt felelősségű társaság esetén a taggyűlés hatáskörébe. Ezek szerint (mivel a felperes társasági szerződése sem rendelkezik eltérően) a keresetlevélben kifogásolt cselekmények alapjául szolgáló döntések kizárólag az ügyvezető hatáskörébe tartozók voltak, azokról a felperes taggyűlése nem is dönthetett volna, mivel az a Ptk. 3:112. § (2) bekezdése szerint a hatáskörének az elvonása lett volna.

A tényállás megállapításával összefüggésben – a fellebbezésük 4.-5.-6.-7.-18. pontjában kifejtve – sérelmezték, hogy az elsőfokú ítélet indokolása nem tartalmazza a felperes 2/11/2019. (11.05.) TGY. számú taggyűlési határozatának tényét, tartalmát, hatályát, és a határozatot rögzítő taggyűlési jegyzőkönyvben a határozattal összefüggésben rögzített tényeket [19]. Nem tartalmazza a II. – IV. r. alperesek által a perben ezzel összefüggésben tett nyilatkozatait, illetve annak a 2020. május 8-ai kelt dokumentumnak a tartalmát sem, amelyben Ügyvezető1 felperesi ügyvezető a ... Megyei Rendőr-főkapitányságon számon indult ügyben nyilatkozott arról, hogy a felperesnek a vizsgált eseménnyel összefüggésbe hozható kára nincsen, a korábban előterjesztett polgári jogi igényt visszavonja, az I. – IV. r. alperesek létrejötte a felperes érdekeit nem sérti, ezért a felperes nem sértette ezeknek a cselekményeknek, annak ellenére, hogy a felperes bírói felhívás ellenére nem vitatta a II. – IV. r. alperesek által ezzel összefüggésben tett nyilatkozatokat.

Kérték, hogy az ítéltábla ezekkel, és azzal egészítse ki a tényállást, hogy a 2/11/2019. (11.05.) TGY számú taggyűlési határozat (amellyel a felperes taggyűlése az I. r. alperes társasági szerződése módosítása ügyében hozott ügyvezetői döntésekkel szemben Tag1 másik ügyvezető tiltakozását is elutasította) hatálya a mai napig fennáll. Kérték a kiegészített tényállás alapján eltérő következtetés levonását abban, hogy Tag2 szándéka nem irányult arra, hogy a vagyontárgyakat a felperes tulajdonából elvonja, nem magának biztosította a rendelkezési jog gyakorlását, „mivel a rendelkezési jog a tulajdonos gazdasági társaságé.” Tag2 nem a többségi tulajdonos megkerülésével, hanem önálló ügyvezetői jogkörében eljárva alapította meg az I. r. alperest, és vált az alperesek ügyvezetőjévé, az alpereseken keresztül nem vonta el a felperes vagyoni elemeit, mivel a felperesnek valamennyi alperes, és a tulajdonukban álló vagyontárgyak felett kizárólagos befolyása van. Ez pedig kizárja, hogy „a perrel érintett jognyilatkozatok a jóerkölcsbe ütközzenek”.

A II. – IV. r. alperesek sérelmezték azt is, hogy az elsőfokú bíróság nem vizsgálta a felperes akkori másik ügyvezetőjének, Tag1-nek a cselekményeit, mivel a vitatott döntésnek nemcsak a tisztességesen gondolkodó üzletemberek elvonatkoztatott értékrendjéhez kell igazodnia, hanem a konkrét üzleti környezetben uralkodó erkölcsöket és az abból eredő fenyegető veszélyeket, károkat is figyelembe kell venni. Mindezeket ezért vizsgálni kell, és csak az összes körülmény figyelembevételével lehet eldönteni, hogy az adott jogügylet jóerkölcsbe ütközik-e.

Eljárási szabálysértésnek tartották, hogy az elsőfokú bíróság nem adott helyt a perrendszerűen előterjesztett utólagos bizonyítási indítványuknak, tanúként nem hallgatta meg T1-t, aki akkori jogi képviselőként ismerhette azokat a körülményeket, amelyek mellett a cégjogi döntések meghozatalával kapcsolatos (Tag2 halála miatt neki fel nem tehető) kérdések megválaszolhatóak.

Kérték, hogy az ítéltábla állapítsa meg, hogy az utólagos bizonyítási indítványuk a per eldöntése szempontjából szükséges volt, mert az a tényállításaik és vitató nyilatkozataik valóságtartalmának a bizonyítására szolgált, és folytassa le az utólagos bizonyítási eljárást. Bejelentették, hogy a hivatkozott büntetőeljárás a ... Törvényszék előtt ... számon van folyamatban, és a „2023. november 10-én tartott tárgyalásról készült jegyzőkönyv az érintett dokumentum”.

A II. – IV. r. alperesek – előadva, hogy „önhibájukon kívüli okból az elsőfokú ítélet meghozatalát megelőző tárgyalás berekesztését követően jutottak a tudomásukra” – a Pp. 373. § (2) bekezdésében foglaltaknak megfelelően új tényként jelentették be és kérték figyelembe venni azt, hogy:

– Tag1, a felperes önálló döntési jogkörrel rendelkező ügyvezetője 2019. évben 180 000 000 Ft vételáron a felperes képviseletében ingatlant vásárolt Községi önkormányzatától, és nagy összegű foglaló kifizetésével további ingatlannak a közeli jövőben történő megvásárlásáról is megállapodott ezzel az önkormányzattal, mert a tagok és a másik ügyvezető megkérdezése nélkül úgy döntött, hogy a felperes egy vasúti javító bázist fog építeni, melyhez a felperesnek hozzávetőleg kétmilliárd Ft hitelt kellett volna felvenni, mely szándék megvalósítása a felperes az összes likviditását igénybe vette volna, és veszélyeztette a felperes fő bevételestermelő tevékenységének, a vasúti áruszállításnak a folytatását, ebben az ügyben Tag1 nem tartotta szükségesnek taggyűlés összehívását.

– Tag2 2019-ben tudomást szerzett arról, hogy Tag1 létrehozott egy olyan külföldi bejegyzésű gazdasági társaságot, amelyben részesedése volt, de emellett a felperes képviseletében eljárva létrehozta a felperes szlovák leányvállalatát, majd ezen a két társaságon keresztül vasúti fuvarokat szervezett Külföldről, azonban ez a rendszer – Tag1 akaratának megfelelően – szlovákiai megrendelések alapján úgy szervezte a fuvarokat, hogy az a szlovák társaság vette fel a fuvarrendeléseket, amelyben Tag1 tag volt, majd megrendelte a felperes külföldi leányvállalatától a fuvarozási feladat elvégzését, így a felperesnél, vagy a felperes külföldi leányvállalatánál jelentkeztek a költségek, az eszközbérleti díjak, a személyzet bérköltsége, de mindenféle költség, a fuvardíjból pedig csak annyi jutott a felperes külföldi leányvállalatának, amiből épphogy futotta a költségek kiegyenlítésére, a bevétel ezt tetemesen meghaladó része pedig ott maradt annál a külföldi társaságnál, amelyben Tag1 tulajdonos volt.

– Tag2 észlelte, hogy Tag1 érdekeltségébe tartozik két gazdasági társaság Magyarországon, az egyik a Kft.2, a másik pedig a Kft.3 Ezek a társaságok kifejezetten csak a felperes számára végezték a tevékenységüket. Tag2 azt tapasztalta, hogy ezeket a szolgáltatásokat gyenge minőségben, de indokolatlanul túlárazva nyújtják ezek a társaságok, és felismerte, hogy mivel tag1-nek ezekben a társaságokban érdekeltsége van, így az eredményükből részesedik, miközben a felperes felesleges kiadásokra kényszerül.

– Tag2 2019. augusztus végére felismerte, hogy Tag1 önálló és vele nem egyeztetett ügyvezetői döntései a felperesnek kárt okoznak, és az eredményes működését veszélybe sodorják, ezért a felperes gazdasági érdekeinek védelme érdekében a felperes vasúti áruszállító tevékenységét a felperes kizárólagos befolyása alatt úgy kell működtetni, hogy abban Tag1 ne tudjon kárt okozni, és azt ne is veszélyeztethesse. Ez volt az indoka Tag2 ügyvezetői döntéseinek, amelyek a jelen perben tárgyalt cégjogi események alapjául szolgáltak.

[8] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az alpereseknek a másodfokú perköltségében marasztalását kérte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítást lefolytatta, a feltárt bizonyítékokat teljeskörűen értékelte, a mérlegelési körébe tartozó ténykérdések és adatok megállapításánál okszerű következtetéseket vont le, és az indokolási kötelezettségének is eleget tett.

Alaptalannak tartotta azt a fellebbezési állítást, hogy az elsőfokú bíróság túlterjeszkedett a kereseti kérelmén akkor, amikor a Ptk. 5:187. §-ában szabályozott jóhiszemű szerzés körében rendelkezett, szerinte a Pp. 342. § (1) bekezdésének a megsértésére történő alperesi hivatkozás téves.

Miután a II. – IV. r. alperesek az ellenkérelmük „2. Érdemi védekezés” című fejezetében a Ptk. 5:187. §-a alapján az ingatlanok tulajdonjoga megszerzése körében a jóhiszeműségükre hivatkoztak, az elsőfokú bíróság az ellenkérelemben foglaltak alapján megfelelően vizsgálta a II. – IV. r. alperesek jóhiszeműségét. Ennélfogva az elsőfokú bíróság érdemi döntése ebben a körben a Pp. 342. § (3) bekezdése alapján nem terjedt ki olyan jogra, amelyet a fél a perben ne állított volna.

A II. – IV. r. alperesek utólagos bizonyítási indítványa az I. r. alperes társasági szerződése módosítására, az apportálásra vonatkozott volna, amelyről okiratok állnak rendelkezésre, ezért e körben további tanúbizonyításra nem volt szükség. A társaság másik tagjával szemben (egyéb jognyilatkozatok miatt) kezdeményezett büntetőeljárásnak és a váltópernek szintén nem volt jelentősége a per eldöntése szempontjából.

A fellebbezés 4. pontjában előadott állítás alapján nem értelmezhető, hogy a II. – IV. r. alperesek ezen állításukkal a per eldöntése szempontjából milyen releváns tényre vagy jogra hivatkoznak. A jelen per tárgya az I. r. alperes társasági szerződésmódosítása érvénytelenségének a vizsgálata, valamint az érvénytelenség megállapítása esetén annak jogkövetkezményei levonása. Az ellenkérelem szerint a II. – IV. r. alperesek azt kívánták igazolni, hogy Tag2 ügyvezető apportálás során tett jognyilatkozatai hatályosak a másik ügyvezető tiltakozásának hiányában. Olyan védekezést azonban nem terjesztettek elő, hogy a Tag2 ügyvezető apportálás során tett jognyilatkozatai nem hatályosak, ezért a vitatott társasági szerződés módosítás nem jött létre. Az elsőfokú bíróság pedig az ügyvezető hatályos nyilatkozata alapján létrejött társasági szerződés módosítás érvénytelenségét állapította meg.

A II. – IV. r. alperesek ezért okszerűtlenül hivatkoztak a Ptk. 3:196. §-ára is. A kereseti kérelem-ellenkérelem keretei között kizárólag annak van jelentősége, hogy Tag2 ügyvezető az ügyvezető-társa tájékoztatása nélkül, valamint a taggyűlés döntése hiányában az I. r. alperes tőkeemelésére vonatkozó intézkedést végrehajtotta.

Szerinte az alperesek arra hivatkozása, hogy a felperesnek nincs a vizsgált eseménnyel összefüggésbe hozható kára, nem értelmezhető, mivel a kereseti kérelmében kártérítési igényt nem terjesztett elő.

Ismét hangsúlyozta, hogy a jelen perben a felperes másik ügyvezetőjének az üzleti magatartása – perbenállása és erre irányuló kereseti/viszontkereseti kérelem hiányában – nem vizsgálható. De ha vizsgálható lenne, úgy nem lenne megkerülhető az a kérdés, hogy egy másik személy esetleges jogsértésének ténye feljogosíthatta-e az ügyvezetőt, hogy a magánautonómiának a társadalmi közmegegyezés által meghatározott korlátait, a tisztességesen gondolkodó üzletemberek értékrendjét mint zsinórmércét átlépje.

Hivatkozott arra, hogy a jóhiszeműség és tisztesség alapelvének a helyes értelmezésével kell vizsgálni a II. – IV. r. alpereseknek az ügyvezető és a taggyűlés hatáskörébe tartozó döntésekre vonatkozó érvelését, és ezt kell egybevetni a fellebbezésük 8. oldala 4. bekezdésében kifejtett, a per tárgyát képező tőkeemelés indokával. Szerinte a tisztesség követelménye sem bonthatja meg „a mellérendeltség és egyenjogúság kölcsönös függőségi viszonyát”. A tisztességes joggyakorlás ennek alapján nem eredményezheti azt a döntési helyzetet, hogy a társaság egyik tagja (Tag2) vélt sérelmei megoldásaként a társaság taggyűlésének a jogkörét elvonja és a másik ügyvezető jogkörét – a társasági vagyoni feletti rendelkezési jogát – korlátozza azzal, hogy a társasági vagyoni egy részét egy másik társaság rendelkezésére bocsátja.

A fellebbezésben tett új tényállítások szerinte nem vehetők figyelembe, mivel a II. – IV. r. alperesek valótlanul állították, hogy az elsőfokú ítélet meghozatalát követően jutottak tudomásukra a felperes ebesei ingatlanvásárlásával, szlovákiai fióktelepének létrehozásával, a felperes, valamint Kft.2 és a Kft.3 szerződéses kapcsolatával összefüggő tények. Ezekre ugyanis már a peres felek között a Debreceni Törvényszék előtt „1.G.40.151.” szám alatt folyamatban volt peres eljárásban is hivatkoztak. Másrészt az I. – IV. r. alperesek a község1-i ingatlanok vonatkozásában tulajdonjogukat az átruházások láncolatában a felperestől származtatják, ügyletkötéskori törvényes képviselőjük pedig egyben a felperes törvényes képviselője is volt. Ezen túlmenően az új tényállításoknak nincs relevanciája a jelen per eldöntése szempontjából.

A felperes részletesen kifejtette azt is, hogy (amellett, hogy az elsőfokú bíróság azzal nem terjeszkedett túl a kereseti és az ellenkérelmen) miért alaptalan az a fellebbezési hivatkozás, hogy az elsőfokú bíróság nem állapíthatta volna meg azt, hogy a II. – IV. r. alperesek nem minősülnek jóhiszemű és ellenérték fejében szerző félnek.

[9] Az I. r. alperes ügygondnoka a másodfokú tárgyaláson megjelent, nem tett nyilatkozatot, nem kérte az ügygondnoki díjának a megállapítását.

[10] A II. – IV. r. alperesek a 2024. május 31-én benyújtott beadványukban arra tekintettel, hogy „az I. r. alperest a Debreceni Törvényszék Cégbírósága a Cgt.09-24-000083/2. számú végzésével megszüntnek nyilvánította, mely határozat 2024. március 09. napján jogerőssé vált. A megszűnés ténye és a jogerő beállta a Cégléletről közzétételre került”, a Pp. 119. § (1) bekezdés a) pontjára, a (2) és (3) bekezdésére figyelemmel kérték, hogy az ítéltábla a Pp. 120. § (2) bekezdése alapján állapítsa meg, hogy az eljárás 2024. március 9-én félbeszakadt.

A felperes a kérelem elutasítását kérte, mivel a félbeszakadás törvényi feltételei nem valósultak meg.

Az ítéltábla a kérelmet a másodfokú tárgyaláson kihirdetett végzésével elutasította. Ennek indoka az, hogy a Ptk. 3:48. § (1) bekezdés d) pontjára, valamint a cégnyilvánosságról, a bírósági cégeljárásról és a végelszámolásról szóló 2006. évi V. törvény (Ctv.) 62. § (4) bekezdésére figyelemmel a gazdasági társaság a cégjegyzékből töréléssel szűnik meg. Mindaddig tehát, ameddig a folyamatban lévő kényszertörlési (vagy azt követően indult

felszámolási) eljárás befejeztével a cégbíróság az I. r. alperest a cégjegyzékből nem törli, a jogalanyiséga fennáll, attól függetlenül, hogy cégjogilag megszűnt társaságnak kell tekinteni. A Pp. 119. § (1) bekezdése szerint alapot adó ok hiányában ezért nincs helye az eljárás félbeszakadása megállapításának.

[11] A fellebbezés megalapozatlan.

[12] Az ítéltábla a fellebbezést a fellebbező alperesek kérelmére tárgyaláson bírálta el, amely során nem lépte át a fellebbezési kérelem és az ellenkérelem korlátait, nem észlelt ugyanis olyan eljárási szabálysértést vagy téves anyagi pervezetést, amely erre okot adott volna [Pp. 370. § (2)-(4) bekezdései].

Bár az I. r. alperes nem fellebbezett, arra tekintettel, hogy a II. – IV. r. alperesek (a továbbiakban: alperesek) által a fellebbezésükben az elsőfokú ítélet megváltoztatása iránti kérelmük indokaként felhozott anyagi jogi tartalmú hivatkozások az I. r. alperes anyagi jogait is érintik, az ítéltábla a fellebbezést az elsőfokú ítéletnek az I. r. alperesre vonatkozó része ellen is irányulóként bírálta el.

Ennek során együtt vizsgálta az:

- 1., 9., 16., 7.,
- 2. és 3.,
- 4., 5., 6., 7., 18.,
- 8., 10., 11. és
- 12., 13., 14, 15.

pontokban részletezett fellebbezési indokokat, mivel azok ugyanannak a fellebbezési indoknak a megismétlései vagy kiegészítései.

[13] Alaptalan az a fellebbezési hivatkozás, hogy az elsőfokú bíróság megsértette a Pp. 342. § (1) bekezdését. Az iratok tartalmával ellentétes az alpereseknek az az állítása, hogy a keresetlevél nem tartalmaz az elsőfokú bíróság által alkalmazott jogszabályként (részükről sérelmezetten) felhívott Ptk. 5:184. §-ára való hivatkozást, azzal kapcsolatos tényállításokat, jogi érvelést, mivel a felperes a keresetlevele 11. oldalának utolsó bekezdésében kifejezetten megjelölte azt, azzal indokolva, hogy az érvénytelenség megállapítása iránti keresete az ingatlanok tekintetében az azok tulajdonát utóbb megszerző II. – IV. r alperesekkel szemben a Ptk. 5:184. §-a alapján törlési keresetnek is minősül.

A Ptk. 5:187. §-ára, mint ellenük törlési kereset indításának az akadályát szabályozó jogszabályra pedig éppen az alperesek hivatkoztak az ellenkérelmükben (1.G.40.115/2023/36. számú irat 3. oldal első, 5. oldal második bekezdés). Mivel – a felperes helytálló álláspontjával egyezően – a Pp. 342. § (1) bekezdése helyes értelme szerint a bíróság ítéletének a perben állított jogra akkor is ki kell terjednie, ha azt nem a felperes a keresetében, hanem az alperes a keresettel érvényesített jog érvényesíthetőségét gátló bármilyen jellegű anyagi jogi kifogás útján terjesztette elő (BDT2021.200.I.), az elsőfokú bíróság nem követte el a Pp. 342. § (3) bekezdésében nevesített eljárási szabálysértést, azzal, hogy az érdemi döntése indokolásában kitért a Ptk. 5:187. §-a szerinti feltételek vizsgálata eredményeképpen tett megállapításaira. Az elsőfokú bíróság éppen az alpereseknek a Ptk. 5:187. §-ára hivatkozó ellenkérelme elbírálásának a mellőzésével követett volna el a per érdemére kiható, lényeges eljárási szabálysértést.

[14] Alaptalanul hivatkoztak az alperesek a fellebbezésük 4., 5., 6., 7. és 18. pontjaiban a tényállás megállapításával összefüggésben az elsőfokú bíróság szabálytalan eljárására.

A Pp. 276. § (1) bekezdése értelmében a bíróság feladata a per eldöntéséhez szükséges tények megállapítása, ezek tekintetében van a feleknek állítási és bizonyítási kötelezettsége, és a bíróság ennek érdekében rendelhet el bizonyítást.

Az anyagi jogszabályok alapján kell/lehet eldönteni, hogy melyek az adott per eldöntéséhez szükséges tények, így általánosságban azok, amelyek fennállásához vagy fenn nem állásához az anyagi jogszabály jogkövetkezményt fűz.

A felperes a keresetével a Ptk. 3:15. § (1) és (3) bekezdésének az utaló szabálya szerint alkalmazandó Ptk. 6:96. §-ában írt okból semmis társasági szerződésmódosítás érvénytelenségének a bírói megállapítása iránt a Ptk. 5:183. §-a szerinti alanyi jogot érvényesít.

A határozott kereseti kérelme – amely a bíróságot kötötte – az volt, hogy

1.) a bíróság ítéletével állapítsa meg, hogy az I. r. alperes „2019.10.07-én kelt társasági szerződés módosítása érvénytelen”, és

2.) az ingatlan-nyilvántartásban (az érvénytelen apport alapján) három ingatlan tulajdoni lapjára az alperesek javára bejegyzett tulajdonjog törlését a felperes tulajdonjoga egyidejű visszajegyzésével rendelje el.

Megalapozatlanul kérték az alperesek a fellebbezésben a tényállás kiegészítését a felperes 2/11/2019. (11.05.) TGY számú taggyűlési határozata „tényével, tartalmával”, mivel azt az elsőfokú ítélet indokolása a [6] bekezdésében tartalmazza.

Az ítéltábla is szükségesnek tartotta ugyanakkor az elsőfokú ítéletben megállapított tényállást kiegészíteni azzal, hogy nincs adat arra, hogy a felperes 1/11/2019. (11.05.) TGY és a 2/11/2019. (11.05.) TGY számú taggyűlési határozatait jogerős bírósági ítélet hatályon kívül helyezte volna.

Az ítéltábla a cégnyilvántartás adatai és a cégiratok alapján a tényállást kiegészíti azzal is, hogy – az adószámának a törlése miatt az állami adóhatóság kezdeményezésére – a Debreceni Törvényszék Cégbírósága a 2024. március 9-én jogerőre emelkedett Cgt.09-24-000083/2. számú végzésével az I. r. alperest megszüntnek nyilvánította, és 2024. március 13-ai kezdő időponttal elrendelte a kényszertörlési eljárása megindítását.

[15] Az ítéltábla – az így kiegészített tényállást irányadónak tekintve – sem értett egyet az alpereseknek azzal az érvelésével, hogy az elsőfokú bíróságnak vizsgálni kellett volna (az I. r. alperes társasági szerződésmódosítása érvényessége megítéléséhez) a felperes taggyűlési határozatai meghozatalának az előzményeit, a határozathozatal körülményeit, illetve figyelembe kellett volna venni a 2/11/2019. (11.05.) TGY számú határozat „tényét, tartalmát, hatályát és a határozatot rögzítő taggyűlési jegyzőkönyv által a határozattal összefüggésben rögzített tényeket”. Alaptalannak találta ezért azt is, hogy az elsőfokú ítéletben megállapított tényállás ezek miatt hiányos, illetve, hogy az alperesek által indítványozott szükséges bizonyítás maradt el, továbbá, hogy az elsőfokú bíróság azért sértette meg a Pp. 346. § (5) bekezdése szerint indokolási kötelezettségét, mert az elsőfokú ítélet nem tartalmaz erre vonatkozó indokokat.

A jelen per tárgya nem az I. alperes apporttal történő törzstőkeemelésről és annak megvalósításáról hozott 1/10/2019. (10.07) és 2/10/2019. (10.07) TGY számú taggyűlési határozatainak a bírósági felülvizsgálata. Az elsőfokú bíróság a „felperes törvényes képviselőjeként néhai Tag2” által 2019. október 7-ei dátummal aláírt azt az okiratot vizsgálta, „amely szerint a társaság vagyonából 571 000 000 Ft értékű vagyonelemeket nem pénzbeni

hozzájárulásként a szintén általa képviselt I. r. alperesi társaság tulajdonába adott” (elsőfokú ítélet indokolás [8] bekezdés).

Kétségtelen, hogy több fajta jogorvoslati eszköz áll rendelkezésre egy társasági szerződést módosító taggyűlési határozattal szemben: taggyűlési határozat bírósági felülvizsgálat iránti per indítása, vagy a változásbejegyzési kérelmet érintő törvényességi felügyeleti eljárás kezdeményezése.

Abból – a cégnyilvántartás adataiból megállapított – tényből, hogy az I. r. alperes társasági szerződésmódosítását eredményező törzstőkeemelését a cégjegyzékbe nem jegyezték be (az „bejegyzés alatt” áll), következésképp az I. r. alperes nem 577 000 000 Ft törzstőkéjű cég, az ítéltábla is azt állapította meg, hogy a felperes a keresettel azt kívánja elérni, hogy a tulajdonában volt ingatlanok tulajdoni lapjáról az érvénytelen szerződés alapján tett tulajdonosi bejegyzéseket töröljék, az eredeti ingatlannyilvántartási állapotot állítsák vissza. Ennek indoka, hogy a bejegyzések a Ptk. 6:96. §-a alapján semmis szerződésen alapulnak.

Azzal, hogy az I. r. alperes taggyűlése (a fellebbezésben hangsúlyozottan a mai napig érvényes) 2/10/2019. (10.07.) TGY számú határozattal hozzájárult ahhoz, hogy az elhatározott tőkeemelést (az elsőbbségi jogával élve) a felperes – nem vagyoni hozzájárulással, a vagyontárgyai tulajdonjogának az átruházásával (apportálással) – teljesítse, még nem történt meg az ingatlanok és az ingók apportálása (tulajdonjoguknak a felperesről az I. r. alperesre történő átruházása). Ehhez a felperes tulajdonjog átruházását eredményező jognyilatkozatára volt szükség. Ezt a nyilatkozatot a felperes (a képviselőjében eljáró Tag2 ügyvezetője útján) írásban, a keresetlevél F/9. számú mellékleteként csatolt, Város2, 2019. október 7-én kelt „APPORTLISTA-ban” tette, amelyben az I. r. alperes is (az ügyvezetője útján) elfogadó nyilatkozatot tett. A felperes a keresetében a perbeli ingatlanok és ingó vagyontárgyak apportálásának a jogszerűségét vitatta, mert állította, hogy az apportálás mint tulajdonjogváltozást eredményező jogügylet nyilvánvalóan a jóerkölcsbe ütközött, ezért az semmis.

Mivel az alperesek maguk állították azt, hogy a felperes taggyűlése is (Tag1 felperesi társasági tag tiltakozása ellenére) hozzájáruló határozatot hozott, így az apportálás mint tulajdonátruházási jogügylet létrejöttnek tekintendő. A jelen perben ezért a taggyűlési határozatoktól elkülönülten vizsgálható annak a jóerkölcsbe ütközése.

Az elsőfokú bíróságnak tehát azt kellett vizsgálni, hogy a társadalom általános értékítéletét sértette-e, hogy a felperes az ő és a cége által létrehozott egyszemélyes kft. tulajdonában lévő cégének a tőkéjét a teljes vagyonát képező vagyontárgyak apportálásával felemelte.

Annak a megállapításához ugyanakkor, hogy az apportmegállapodás jóerkölcsbe ütközik-e (ezáltal a perbeli jogvita érdemi eldöntéséhez) szükségtelen volt annak a vizsgálata (is), hogy az apportálásról való döntéshozatal a taggyűlési vagy ügyvezetői hatáskörbe tartozik-e, ezért az ítéltábla az elsőfokú bíróság ezzel kapcsolatos – az elsőfokú ítélet [29] bekezdésében rögzített – megállapításait az indoklásból mellőzi, így a fellebbezés 18. pontjában írt fellebbezési indokokkal sem kellett foglalkoznia.

[16] Alaptalanul kérték az alperesek a fellebbezésük 11. pontjában a 10. pontban bejelentett új tényekre hivatkozásuk megengedését. Az ítéltábla az azt igazoló irat(ok) csatolásának a hiányában nem tudta ellenőrizni a felperes fellebbezési ellenkérelmében tett azon kijelentésének a tényszerűségét, hogy az alperesek ezekre a tényekre már „a peres felek között a Debreceni Törvényszék előtt I.G.40.151. sz. alatt folyamatban volt peres eljárásban is hivatkoztak.”

Ugyanakkor az alperesek önmagában annak a kijelentésével, hogy a „2024. január 11. napján tartott jegyzőkönyv bizonyossága szerint is” az új tények már csak az elsőfokú ítélet

meghozatalát megelőző tárgyalás berekesztését követően „juthattak és jutottak a jogi képviselőjük tudomására”, az összefüggések konkrét bemutatása nélkül ezt a Pp. 373. § (2) bekezdésében megkívánt mértékben nem valószínűsítették. A hivatkozott jegyzőkönyvből az állapítható meg, hogy az elsőfokú bíróság az alpereseknek T1 tanúkénti meghallgatása iránti utólagos bizonyítási indítványát elutasította, amit az elsőfokú ítéletben azzal indokolt meg, hogy a kért bizonyítás elrendelése az ügy eldöntése szempontjából szükségtelen volt.

Az ítéltábla a fellebbezés 10. pontjában hivatkozott alperesi tényállításokat ezért a Pp. 373. § (2) bekezdésben írt egyik konjunktív feltétel hiányában nem vehette figyelembe, így csak az elsőfokú eljárás adatai alapján foglalhatott állást abban, hogy megalapozott-e az elsőfokú bíróságnak az a megállapítása, hogy „az I. r. alperes 2019. október 7-én kelt társasági szerződés módosítása” jóerkölcsbe ütköző.

[17] Alaptalanul támadták az alperesek az elsőfokú ítéletet anyagi jogszabálysértésre hivatkozva is.

Az ítéltábla a kellő mértékben, eljárási szabálysértés nélkül megállapított tényállás alapján egyetértett az elsőfokú bíróság álláspontjával az „APPORTLISTA” elnevezésű okiratba foglalt jogügylet jóerkölcsbe ütközését illetően, a fellebbezés – annak a megváltoztatására irányuló – hivatkozásait pedig az alábbiak szerint megalapozatlannak ítélte.

Az Ptk. 6:96. §-a szerint semmis az a szerződés, amely nyilvánvalóan a jóerkölcsbe ütközik.

Megalapozatlan az alpereseknek a fellebbezésük 15. pontjában kifejtett az az anyagi jogi kifogása, amelynek a tartalma szerint [Pp. 110. § (3) bekezdése] a felperes azért sem igényelheti a jóerkölcsbe ütközése okán az érvénytelenség megállapítását, mert konkrét jogszabály megsértése miatt a szerződés megtámadására lett volna lehetősége. Habár a szerződés jóerkölcsbe ütközése, mint a Ptk. 6:96. §-ban nevesített semmisségi ok kiegészítő jogcímként alkalmazható – jogszabályban nem nevesített, de a társadalmi értékítéletébe, az általánosan elfogadott erkölcsi normákba ütköző szerződések esetén –, a Kúria Pfv.VI.21.049/2017/23. számú ítélete értelmében a szerződés jóerkölcsbe ütközése miatti érvénytelensége alapulhat – akár kizárólag is – egyéni érdeksérelmen, és nincs akadálya a semmisségi ok hivatalból történő észlelésének, ha annak fennállta a rendelkezésre álló bizonyítási anyag alapján tényként egyértelműen megállapítható.

Erre tekintettel a 2019. október 7-én kelt „APPORTLISTA” tartalma az ítéltábla szerint is kellő alapul szolgálhatott a felperesnek a Ptk. 6:96. §-a alapján történő igényérvényesítésre.

A jóerkölcs fogalmát, annak a tartalmát a törvény valóban nem határozza meg.

A – még az időközben hatályon kívül helyezett, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (rPtk.) 200. § (2) bekezdése alkalmazása során kialakult, de az ezt a semmisségi okot lényegében azonosan szabályozó Ptk. 6:96. §-ának az alkalmazása során is irányadó – bírói gyakorlat szerint valamely szerződés vagy a jogügylet a tartalmánál, illetőleg a joghatásánál fogva, vagy a felek által elérni kívánt cél miatt ütközhet a jóerkölcsbe. Ilyennek minősül tehát az a szerződés (jogügylet), amelyet jogszabály ugyan nem tilt, de amelynek tárgya, vagy az általa elérni kívánt cél, a benne foglalt kötelezettségvállalás, vagy érte ellenszolgáltatás felajánlása az általánosan elfogadott erkölcsi normákat, szokásokat nyilvánvalóan sérti, és ezért azt az általános társadalmi megítélés is egyértelműen tisztességtelennek, elfogadhatatlannak minősíti (EBH2005.1234.).

Az anyagi felülbírálat során ezért abban a kérdésben kellett állást foglalni, hogy az elsőfokú bíróság a Ptk. 6:96. §-ának a fellebbezésben kifejtettek szerinti helytelen, vagy a helyes értelmezésével állapította-e meg a keresettel támadott jognyilatkozat jóerkölcsbe ütköző jellegét, a jogügylet célja, tartalma és joghatása értékelésével.

Az elsőfokú bíróság a támadott okiratot azzal indokolva, hogy a nyilatkozattevő szándéka a felperes tulajdonából a vagyontárgyak elvonása volt annak érdekében, hogy azok felett (a láncolatos jogügyletek eredményeként mint a tulajdonjogot megszerző cégek vezető tisztségviselője) kizárólag ő rendelkezhesen – tehát a célja alapján – minősítette jóerkölcsbe ütközőnek.

Alaptalan az a fellebbezési érvelés, hogy az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg azt, hogy Tag2 a sérelmezett jogügyletekkel „az alpereseken keresztül elvonta a felperes vagyoni elemeit (fellebbezés 12., 13. pont)”. Megalapozatlan ugyanis ennek a fellebbezésben hivatkozott az az indoka, hogy „valamennyi alperes és a tulajdonukban álló vagyonelemek felett a felperesnek kizárólagos befolyása van.”

Azzal általánosságban az ítéltábla is egyetértett, hogy az apportálás önmagában nem ütközik jóerkölcsbe, olyan, a társasági jogban rendszeresen alkalmazott tulajdonátruházási forma, amely nem jelent fedezetelvonást, az apport tárgyai (ingatlanok, ingók) nem pénzbeli hozzájárulásként való rendelkezésre bocsátásának az ellenszolgáltatása ugyanis az ingatlan és ingó vagyonának a helyébe lépő, az apportálót megillető, a vagyontárgyak értékével megegyező mértékben megemelkedett névértékű üzletrész (EBH2000.326.). A felperes vagyona tehát önmagában az I. r. alperes részére történt apportálással pénzügyi értelemben valóban nem csökkent.

Az ítéltábla ugyanakkor nem fogadta el az alpereseknek azt a hivatkozását, hogy a sérelmezett apportálással a felperes tulajdonából kikerült vagyontárgyak feletti rendelkezési jogot az ügyletkötéseknél képviselőként eljáró Tag2 nem saját magának biztosította, „mivel a rendelkezési jog a tulajdonos gazdasági társaságé” (56. sorszámú fellebbezés 15. pont). Megalapozatlan az a fellebbezési állítás, hogy a keresettel támadott jogügylettel apportált vagyontárgyakon a felperes rendelkezési joga „a kizárólagos befolyása” miatt változatlanul fennmaradt. Az irányadó (közhiteles nyilvántartáson alapuló és nem is vitatott) tényállás szerint ugyanis az apportált Község1 hrsz.1., hrsz.2. és (a hrsz.3 helyrajzi számú ingatlan megosztásával alakult) hrsz.3/A. helyrajzi számú ingatlanok ingatlan-nyilvántartásba bejegyzett jelenlegi tulajdonosa a IV. r. alperes, amely a III. r. alperes egyszemélyes társasága. Egyszemélyes kft-nek pedig csak egyetlen tagja lehet, a cég egyetlen üzletrésze több személy tulajdonában nem állhat (EBH2003.884.). Mivel a IV. r. alperesi társaságnak a felperes nem tagja, ennél fogva fogalmilag kizárt az, hogy a szavazatoknak az ingatlan tulajdonosa felett a Ptk. 3:324. §-a szerint befolyásszerzést eredményező többségével rendelkezhetne.

Az ítéltábla egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy az I. – IV. r. alperesek szinte egyidőben történt létesítésével a felperest is magában foglaló olyan céghálózat jött létre, amelyet ténylegesen néhai Tag2 irányított (irányíthatott volna), ami lehetővé tette, hogy az apportált vagyontárgyak tulajdonjogát megszerzők (röviddel annak megszerzése után vagy azzal azonos időben) tovább adják, és ezáltal a felperes vagyontárgyainak a tulajdonjogáról már nem a felperes, hanem kizárólag – a céghálózat valamennyi cégében önálló képviseleti joggal bíró – Tag2 rendelkezzen.

Nem volt kirívóan okszerűtlen, vagy logikátlan az elsőfokú bíróságnak ebből és a perben rendelkezésre álló további adatokból – így azokból a nem vitás tényekből, hogy a felperes által apportált vagyontárgyakat rövid időn belül a céghálózat egy másik cégébe apportálták, valamint azok alapján a tulajdonosváltásokat az ingatlan-nyilvántartásba azonnal bejegyeztették – levont az a következtetése, hogy a felperes apportálásának célja a felperes vagyonának az egyik ügyvezető saját érdekeltségi körébe tartozó cégek részére történő ingyenes átvitele volt. Nincs semmilyen adat – ilyenre az alperesek sem hivatkoztak – amiből olyan megállapítást lehetne tenni, hogy az I. r. alperes felperes teljes vagyonának az apportálásával történő feltőkésítésének egyéb, üzleti szempontból indokolt – így pl. közeli vagy távolabbi üzletpolitikai célok megvalósítása és az azzal együtt járó üzleti

kockázatvállalás kizárása, vagy minimalizálása érdekében az I. r. alperes likviditási helyzetének a feltőkésítéssel történő stabilizálása, vagy más a társadalom általános értékrendjében az üzleti életben is elfogadható – célja volt, vagy lehetett. Az ítéltábla mindezek miatt a bizonyítékoknak a fellebbezésben kért felülmérlegelésére nem látott okot.

A Kúria pedig a BH2015.127. számú – az elsőfokú bíróság által is hivatkozott – precedensképes döntésében már iránymutatást adott arra, hogy jóerkölcsbe ütközők az olyan szerződések, amelyekkel a cég egyik önálló képviseleti joggal rendelkező ügyvezetője – a cég megkárosításával – nagy értékű ingatlanokat von ki a cég vagyonából és ruház át a saját érdekeltiségébe tartozó cég részére.

[18] Alaptalanul sérelmezték az alperesek, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta azt a több módon is bizonyított és még bizonyítani kívánt védekezésüket, hogy a felperesnek az apportálásokkal összefüggésbe hozható kára nem volt. A Ptk. 6:96. §-a szerint a szerződés jóerkölcsbe ütközése megállapításának az azzal okozati összefüggésben bekövetkezett kár bizonyítása nem feltétele. Az elsőfokú bíróságnak csak a jogvita eldöntése körében releváns felperesi és alperesi érvekkel kellett foglalkoznia, a felperest pedig annak a bizonyítása terhelte, hogy az apportálás jóerkölcsbe ütközött. Az ítéltábla egyetértett azzal, hogy ezeknek az elbírálásához szükségtelen volt a II. – IV. r. alperesek által indítványozott, és a fellebbezésükben is fenntartott a „Tag1 ügyvezető ellen megindult büntetőeljárással kapcsolatos” bizonyítási eljárás lefolytatása, amiért is mellőzte annak a másodfokú eljárásban való fogatosítását.

Ezzel szemben az adott esetben az alperesek állításával szemben az ítéltábla megítélése szerint kétséget kizáróan megállapítható az is, hogy az apportálások következtében a felperes vagyonának az összetétele a számára hátrányosan megváltozott, figyelemmel arra, hogy az apportált és „APPORTLISTÁBAN” kimutatott 571 000 000 Ft összértékű vagyontárgyai helyébe a 2024. március 13-ai kezdő időponttal kényszerőrlési eljárás alá került I. r. alperes üzletrésze lépett.

[19] Alaptalanul érveltek az elsőfokú ítélet megváltoztatása érdekében az alperesek azzal is, hogy az elsőfokú bíróság a jóerkölcsbe ütközés megítélésénél nem vizsgálta, és nem értékelte a felperes üzleti tevékenységét fenyegető és neki ténylegesen károkat okozó környezetet, amit a másik ügyvezető, Tag1 idézett elő. Az ítéltábla – a felperessel egyező – álláspontja szerint a vélt vagy valós joghátrány kiküszöbölése érdekében sem elfogadható, mert tilos jóerkölcsbe ütköző szerződés megkötése.

A kifejtettek alapján az elsőfokú bíróság a jogvita eldöntéséhez szükséges releváns tényeket megállapította, a szükséges bizonyítás nem maradt el. Az így megállapított tényállás alapján pedig az anyagi jogszabályok helyes értelmezésével és – a bírói gyakorlatnak megfelelő – helytálló alkalmazásával, helyes jogkövetkeztetést levonva, megalapozott érdemi döntést hozott.

[20] Az ítéltábla mindezekre tekintettel az elsőfokú ítéletet a Pp. 383. § (2) bekezdés első fordulata alapján helybenhagyta.

[21] A II – IV. r. alperesek fellebbezése eredménytelen volt, ezért az ítéltábla az illetékre kiterjedő költségfeljegyzési joguk folytán a – Pp. 21. § (1) bekezdése szerint az 571 000 000 Ft másodfokú pertárgyérték alapul vételével az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 46. § (1) bekezdés szerinti – 2 500 000 Ft meg nem fizetett fellebbezési eljárási illeték –

Pp. 87. § (1) bekezdése alkalmazásával – egyetemleges megfizetésére a Pp. 101. § (1) és 102. § (1) bekezdése alapján őket kötelezte, a 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének megfelelően rendelkezve az illeték megfizetésének a módjáról és a határidejéről.

Tájékoztatja az ítéltábla az alpereseket, ha mint fizetésre kötelezettek az illeték megfizetésére történő felhívásnak önként nem tesznek eleget a megjelölt határidőben, az illeték behajtására és megfizetésére az Itv. és az adóigazgatási eljárásokra irányadó jogszabályok rendelkezéseit kell alkalmazni.

Az alperesek a saját másodfokú perköltségüket (fellebbezési illeték, ügyvédi munkadíj) maguk tartoznak viselni, és az ítéltábla a Pp. 83. § (1) és 87. § (1) bekezdése alapján egyetemlegesén őket kötelezte a felperes másodfokú perköltségének (ügyvédi munkadíj) a Pp. 344. § (1) bekezdése szerint általános teljesítési határidőben történő megfizetésére. Az ügyvédi munkadíjat – a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ára utalással felszámított, az 571 000 000 Ft másodfokú pertárgyérték alapul vételével a rendelet 3. § (3) bekezdés c) pontja és (5) bekezdése szerint megállapítható 3 955 000 (250 000 + 1 350 000 + 2 355 000) Ft helyett – a kiemelkedően magas pertárgyértékre is figyelemmel, a másodfokú eljárásban kifejtett jogászai tevékenységgel arányban állónak tartott, az elsőfokú bíróság által megítélt 3 500 000 Ft 50%-ának megfelelő – 1 750 000 Ft + áfa, összesen 2 222 500 Ft-ban állapította meg.

Az I. r. alperes ügygondoka részt vett a másodfokú tárgyaláson, az ügygondnoki díjának a megállapítást azonban kifejezetten nem kérte, ezért az ítéltáblának arról nem kellett rendelkezni.

Debrecen, 2024. június 6.

Dr. Görög Attila s.k. a tanács elnöke, Dr. Riczu András s.k. előadó bíró, Dr. Árok Krisztián s.k. bíró